

opusdei.org

Nešto što volim, Netko koga volim

Olamide Akinyede, magistra farmacije i trenerica košarke, govori o svojoj strasti podučavanja studenata i kako usklađuje sport i vjeru.

17.10.2023.

Košarka je za mene uvijek bila samo sport – sport koji istinski volim, ali samo igra.

Zatim sam naišla na knjigu, Put, i na poruku svetog Josemarije o uzdizanju svakog aspekta naših

života do Boga, transformirajući svaku ljudsku aktivnost iznutra. Sinulo mi je da čak i dok šutiram koševе mogu pronaći Božju prisutnost. Pa sam rekla našem Gospodinu, "Gospode, od sada ćemo... igrati zajedno, zajedno!"

Sada, kada gađam, kažem mu: "Gospodine, ovaj koš je za tebe." Čak i kad promašim, kažem: "Gospode, ovaj trud koji sam uložila u ovaj udarac je za tebe." Ništa što je dano Bogu nikada nije protraćeno.

U početku je to bilo samo osobno otkriće, nešto korisno za mene. Počela sam svrsishodnije igrati košarku! Ubrzo sam shvatila da to pruža priliku za njegovanje čvrstih ljudskih vrlina, koje služe kao temelj za razvoj nadnaravnih vrlina. Vrijednosti poput poslušnosti, lojalnosti, samokontrole, discipline, optimizma, integriteta, samosvijesti, emocionalne stabilnosti, upravljanja

stresom i timskog rada postale su sastavni dio moje igre. Palo mi je na pamet da bi sport mogao biti izvanredan kanal za osobnu formaciju, i ako je to sve radilo za mene, zašto ne bi pomogala i drugima?

Nekoliko mjeseci kasnije moji prijatelji i ja obratili smo se ravnatelju obližnje srednje škole s prijedlogom: da osnujemo formacijski i sportski klub. Naš je cilj bio pomoći mladim djevojkama da uče o vrlinama i da se razvijaju kroz sport. Ravnatelj se složio i klub je krenuo.

Naravno da sam bila uzbuđena. Imala sam priliku podijeliti nešto što volim s drugima, što je bilo prekrasno. Još bolje, djevojke bi izrasle u bolje verzije sebe. I to je bila prilika za mene da ih upoznam s nekim koga volim: Isusom.

Jednom tjedno imamo malo manje od dva sata treninga. Svaki trening započinjemo raspravom o središnjoj temi dana, kao što je timski rad, a ja im pružam praktične primjere kako to mogu primijeniti na terenu sa svojim suigračicama. Ova rasprava traje desetak minuta. Nakon toga, ulazimo u planirane vježbe za taj dan. Ovisno o tome kako vježba napreduje, možda ćemo trebati sazvati timski sastanak tijekom treninga kako bismo ponovno procijenili naš napredak. Na kraju vježbe razmišljamo o tome kako je prošlo i svi se potiču da podijele svoja razmišljanja i postavbe osobne ciljeve za sljedeću vježbu.

Shvatila sam da su povremeni individualni mentorski sastanci s djevojkama ključni. Ti im susreti pomažu usvojiti lekcije iz kluba i pružaju im prostor za raspravu o bilo kojoj temi koju žele.

Ovo je bilo naše putovanje u posljednja tri mjeseca, osim tijekom školskih praznika. Iako smo tek počeli, već vidim koliko je dobrog. Bilo je to takvo iskustvo učenja za sve nas. Učim biti strpljivija s djevojkama, a one zauzvrat uče očekivati više od sebe. Jedinstvo tima raste, kao i njihova međusobna pažnja. Slušaju pažljivije i bolje se fokusiraju, a ja sam razvila duboku naklonost prema tim djevojkama.

Naučila sam da se svaki pojedini aspekt našeg života može uzdići do Boga i preobraziti u nešto ljepše. Tako sam uzbuđena zbog beskrajnih mogućnosti koje su pred nama.

Olamide Akinyede

hr-hr/article/nesto-sto-volim-netko-
koga-volim/ (2.04.2025.)